

Sagen sættes til Forhandling.

Krigsministeren (J. C. Christensen):

Om dette lille Lovforslag skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger, men henvise til de Motiver, der ledsagede det ved dets Forelæggelse i det andet Ting. Jeg skal kun nævne, at der i det andet Ting er sket en Ændring i Lovforslaget. Det var oprindelig foreslaaet, at de Befalingsmænd, der blive ansatte i Ministeriet, skulle kunne stige 2 Grader. Det er blevet ændret til 1 Grad i Lighed med, hvad der staar i Søværnslovens § 50. Jeg tog mod denne Ændring, idet jeg erkendte, at der kunde være nogen Rimelighed i, at disse to Love bragtes i Overensstemmelse med hinanden. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der i Henseende til selve Forholdet er nogen Forskel alligevel, idet Søofficerskorpsets Kommandørklasse ikke er delt i forskellige Grader, hvorimod Hærens Oberstklasse er delt i to saadanne, nemlig Oberstløjtnanter og Oberster. Der kunde altsaa være noget, der talte for at beholde de to Grader, som oprindelig foreslaaet. Da der imidlertid i det andet Ting var betydelig Stemning for at faa den omtalte Ændring indført, modsatte jeg mig det ikke, idet jeg mente, at Lovforslaget ogsaa saaledes ændret er et Fremskridt, hvorved det vil blive muligt at komme bort fra den Strid, der tidligere har staaet om dette Spørgsmaal, og at faa bestemt fastslaaet, at Befalingsmænd, der sættes udenfor Nummer for at tjene i Krigsministeriet, kunne avancere.

Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Rambusch: Det foreliggende lille Lovforslag er der jo ikke nogen Grund til at rejse nogen principiel Modstand imod. Dog mener jeg, det vil være rigtigt at belyse lidt nærmere, hvad det gaar ud paa. Meningen er jo ikke at foretage en Forandring i Hærlovens § 138, men at gøre en Tilføjelse der, og Spørgsmaalet bliver da først, hvorvidt denne egentlig er nødvendig; § 138 indeholder Regler om Befalingsmænd, der sættes uden for Nummer efter egen Begæring, men de Befalingsmænd, der her er Tale om, ere ikke Folk, der sættes uden for Nummer efter egen Begæring for at indtage private Stillinger, men Folk, som blive ved at tjene i Hæren. Den nysnævnte Paragraf har nu for ikke at sige bestandig saa dog som Regel tidligere været fortolket saaledes, at de Officerer, som kun nominelt traadte uden for

Nummer, idet de vedblivende beklædte Stillingen i Hæren — ikke alene i Krigsministeriet, men f. Eks. ogsaa i den vestindiske Hærstyrke —, ikke betragtedes som staaende uden for Nummer i den Forstand, som § 138 forudsætter, og de have altsaa kunnet avancere. Men naar man finder det rigtigt at lovfæste det, som hidtil har været Praksis, forekommer det mig, at det vilde have været særdeles heldigt, om man havde taget andre tilsvarende Stillinger med, som Officerer kunne komme til at beklæde, og hvor de kun nominelt staa uden for Nummer, men i Virkeligheden høre til Hæren. Der er, som jeg har nævnt, Stillingerne i den vestindiske Hærstyrke; der kunde ogsaa være Tale om Stillinger i Gendarmerikorpset og lignende i Virkeligheden militære Stillinger.

Paa den anden Side vil jeg gerne betone, at den Ændring, der er indført i Folketinget, forekommer mig at være en ubetinget Forbedring, og den er i god Overensstemmelse med andre Bestemmelser, der findes i Hærloven af 6. Juli 1867. Nævnte Hærlov har øjensynligt haft Opmærksomheden nøje henvendt paa, at Officerer ikke ved en rent teoretisk Tjeneste eller Kontortjeneste bør blive fremmede for Tjenesten i Geledet, hvad der kan være meget skadeligt. Der er saaledes Hærlovens § 178, der bestemmer, at Officerer, der gøre Tjeneste i Generalstaben, vel kunne avancere efter Tur i deres Vaaben, men ikke selvstændig i Generalstaben; efter at de ere avancerede, skulle de træde tilbage i Vaabenet igen, det vil sige i den praktiske Tjeneste. Og jeg vilde anse det for højst heldigt, om man havde indrettet dette Lovforslag saaledes, at det var blevet fastslaaet, at Officerer ikke kunne blive staaende for længe udenfor den praktiske Tjeneste, men atter skulle vende tilbage dertil, saa at de kunde følge med, hvorledes Tingene udvikle sig der. Thi det er jo saaledes med Tjenesten i Geledet, at den ikke har den samme Form til enhver Tid. Den, der er fuldt ud fortrolig med denne Tjeneste paa et vist Tidspunkt, men saa ere borte derfra en Tid, vil ved sin Tilbagekomst finde, at der er mange Forhold, der have forandret sig, saa at han vil komme til at staa en lille Smule fremmed og uvant overfor dem efter sin Genindtræden. Det var de Bemærkninger, jeg finder mig foranlediget til at gøre. Jeg har ikke meget Haab om, at der kan tages Hensyn til dem; men da Formaalet for hele Forslaget er det at sætte den højtaerede Minister i Stand til at finde en særlig egnet Mand